

Čivy

„Čivy“ jsou vlastně tělesné orgány, něco jako smyslové receptory, což je ovšem už termín posunující funkci „čivů“ do pouhé recepce, pouhého recipování, přijímání – nejspíš podnětů. Slovo čivy ve mně vyvolává spíše přítomnost aktivity, nikoli pouhé pasivity (asi v tom smyslu, jak reaktivita předpokládá schopnost aktivity, činnosti – čivy jsou činné!). Nicméně to je jen můj „pocit“. Přesto by bylo možno tohoto již málo, ba jen výjimečně užívaného slova (a tudíž významově jen málo a jenom široce obtíženého) za jistých předem vymezených podmínek užívat. Byla by to tak trochu alternativa k příliš zpředměťujícím termínům empirismem raženým, jak je impression, sensation, česky počitek, vjem, vněm, (vněmový) pocit, etc. „Čivům“ by tak bylo možno svěřovat určitou „aktivitu“, totiž reagování na ony vnější „podněty“, které by ovšem bylo nutno precizovat (na rozdíl od tradičního empirismu): podnětem pro zrak (oko, přesněji pro tu kterou buňku očního pozadí) by mohl být pouze foton nebo několik fotonů, když jeden nedostačuje, ale nikdy žádný strom nebo živočich; podnětem pro ucho by mohla být zvuková vlna určité frekvence, atd., nikdy však melodie nebo dokonce celá píseň; atd. To vše by muselo být teprve vytvořeno jako myšlenkový model, který by pak mohl být jen míněn.

(Písek, 110205-2.)